

TO PSYKE – FREMDELES KJÆRLIGHET EN BERETNING OM TROEN SOM ALDRI TVILTE

Ellen B. Brodtkorb og Esben B.-J. Jaer

Ellen Brodtkorb og Esben Jaer er begge forfattere og skribenter, og har vært sjenerøse med bidrag til Dialog gjennom mange år.

FORHOLDETS FYRVERKERI

Hun ser på meg. Intenst. Dypt, dypt. Hun er på leting. På leting etter meg. Jeg har drukket tre øl: -Finner hun meg? Er jeg til stede? Du er så vakker, sier hun. Du har frelst meg!

Jeg blir redd. –Frelst? Hva er det med øynene mine. Hvorfor ser hun en frelser og ikke to beduggede øyne? Kjærligheten er ikke en klisjé, understreker en tanke i meg: Hun snakker til fremtiden, -hun snakker til mitt lys dypt, dypt der inne. Hun sier at hun vil gi meg en fremtid og at hun er en del av den. For alltid! Da smiler jeg tilbake. Jeg takker henne. Jeg tilber henne. For hvem har frelst hvem?

Noe må dø, tenker jeg. Noe må bli borte slik at man kan få ta del i oppstandelsen.

Så spør hun om jeg vil gifte meg med henne ...

KJÆRLIGHET GJENNOM EN MOBILTELEFON

Jorden er vakker. Du er vakker. Jeg faller på kne og takker!

Jeg står på en øy i naturskjønne omgivelser. Hav til alle kanter. Hav som er så uforutsigbart, så gyllent, så fredelig og så hatefullt ...

-Du elsker meg, sier du i telefonen. Du skriver det ned i en tekstmelding. Ja, ti ganger skriver du det. Du skriver det fullkomne. Om meg.

Litt av livet mitt er i mobiltelefonen. Alle de gangene jeg var ute. Alle de gangene jeg var syk. Alltid var du der med en hilsen, -en hilsen til en av mine mest kostbare instrumenter for kommunikasjon – kommunikasjonen fra deg til min mobiltelefon.

Og solen over øya går ned. Jeg skimtet at en melding fra din himmel gikk ned i havet likeså.

Du rimer, du dikter og solnedgangen blir rød som blod der mobilmeldingen treffer meg ute i havgapet. I dypet, i sorgen. Vi er fra hverandre. Og savnet gjennom mobiltelefonen, tenner en ny natt. Din melding har gitt meg en livvest og der oppe hvor satellittene bor, der bor også stjernene for å fortelle meg at du tenker på meg, hele natten igjennom. At sengen er underlig tom i natt, sier du ikke noe om. Du svelger din stolthet og legger igjen en beskjed på mobilsvareren min:

-Håper du har sovet godt, elskede. God morgen ...

ET NYTT FAMILIEMEDLEM

I vinterens fnugg av kulde bevrer Esbens og mitt hjerte sammen i høyspent redsel. Vi har krøpet sammen og søkt trøsten hos hverandre, for vår puddel, Maya, er på fødeklubben. Hun har akkurat hatt et keisersnitt, og er ved å dø av blodtap. Hun har fått seks velskapt valper, men nå virker det ubetydelig. Esben og jeg er ved å miste det barnet som har vært hos oss i over 3 år, det barnet som tegner en tegning av en familie. Markerer slutten av det som en gang begynte på en forent drøm om en ny tid. Vi er faktisk ved å miste det kjæreste vi har, og vi er sjokkerte i våre vendinger om at alt nok kommer til å ordne seg til slutt. Vi har ikke ord. Esben og jeg trenger egentlig ingen ord, men de danser ut av oss igjen og igjen, messende om at dette går bra.

”Hun var centimetre fra å stryke med,” sier Mayas jordmor. Esben og jeg visste det intuitivt. Esben og jeg vet sånt, og blikkene våre møtes i takknemlighet over at skjebnen ikke ville oss så vondt ”Vi var centimetre fra å miste den ene valpen også,” fortsetter fødselshjelperen. Et håp tentes i meg, og jeg kunne se hvordan Esben senket skuldrene og pustet ut fra denne intense morgens prøvelser. Vi ga den lille tissevalpen navnet ”Hope.” Hun var et håp i tilværelsen, og skulle bære håpets navn.

Jeg var vel egentlig klar over at Esben ikke ønsket en hund nummer to. Og han var fullt klar over at mitt hjerte drømte om å bevare håpet inne i familien. Vi var en familie. Men hvordan ville vi takle et nytt familiemedlem? Esben, Maya og jeg? Hvordan ville vi følge kjernefamilie-kompassets rettleiding over kartsidene som tegnet landskapene våre? Esbens daler, mine topper, Mayas vinder?

Et gjennombrudd skyllet over våre kyster og våre grenseoverganger da Esben var noen uker hjemmefra. Jeg hadde kommet frem til at jeg ville fortelle Esben at han ikke trengte å bekymre seg om et nytt familiemedlem, da han overrumplet meg og kunne berette om en ny eier han hadde funnet til lille Hope. Og jeg gikk rett i vannet da jeg ikke skjønnte hvem denne nye var, og følte meg helt rar da Esben sa at det var ham. Jeg ristet på hodet, jeg ristet i hjertet, og jeg kunne ikke begripe hvor altomfattende denne herlige mannens kjærlighet var. Han ville at vi skulle ha Hope!

Hmmm. Tok min kjærlighet plass da den danset opp og ned i etasjene av et følelsesmessig virvar? For ikke et ord var usagt når Esben talte. Samtidig var alt fortiet, hemmelig og herlig. Vi to. Esben og jeg. Vi fire. Esben og Hope og Maya og jeg.

I dagene og ukene som fulgte, ryddet Esben og jeg plass i våre slitne, prøvede sjeler for å se hvordan vi kunne integrere den lille firbeinte i vårt såkalt psyke liv. Mange har trosset vår kjærlighetstanker, og motsagt dem med grunnen at vi har psykiske lidelser. Men Esben og jeg er en familie sammen med Maya, og nå også lille Hope. Vi har våre prøvelser. Det har alle familier. Men urettferdighet i oppfatningen av vår sameksistens, den har vært så tilstedeværende at man nesten kunne tro at kjærlighet ikke var bra for folk som lider psykisk. Ikke kjærlighet mellom likesinnede sjeler, for da faller de ned heissjakten og blir borte i hverandres dyp, skulle man tro legene. Men vi er legende for hverandre, og vår kjærlighet er like legitim som annen kjærlighet. Den bringer tro på livet, kjærlighet til nuet og håp. Lille Hope.

Esben og jeg skal dele våkenetter og ligge atskilt når lille Hope skal vennestil å sove i bur. Vi skal gå lange turer på korte metre, og vi skal gråte og banne, -sammen. For psyk kjærlighet har en fremtid. For oss ble beviset Maya, og for vår lille familie ble det meislet inn i veggen på den institusjonen psykiatrien er: vi har ingenting å frykte dersom vi knuger oss til kjærligheten. Og vi har alt å miste dersom håpet forsvinner. Det er vel derfor vi beholder henne. Og hun heter "Hope!"

